

လူပုဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

မုန်တိုင်းတစ်ခု၏။
နောက်ကွယ်တွင်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

* မီးပင်လယ်ကိုကျော်ရင်
စမ်းရေကြည်ကိုတွေ့မယ်တဲ့
မယုံဘူး... အမေ။

*သမီးမျက်ရည်ကို သုတ်ပေးပြီး
ကျိတ်ငိုခဲ့တဲ့
အမေ့ရဲ့ ရှိုက်သံက
တရားလား... အမေ။

*ချွေးသိပ်စကားပြောခဲ့တဲ့
အမေ့ရဲ့ အသံတွေကို
မကြားနိုင်ခဲ့တာ
နှလုံးသားကပါ အမေ။

*တကယ်တော့
အမေ့အတွက်ပေးတဲ့
၅၂၈ ဆိုတာ
နည်းနေလွန်းလို့
ကုဋေပေါင်းများစွာ

ပေါင်းထည့်လိုက်ချင်ပါတယ်။

*အမေ... မျက်ရည်တွေအတွက်

တောင်းပန်နေချိန်မှာ

အမေက

ကောင်းကင်ကြီးဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ...။

*မိုးရွာရွာ နေပူပူ

အပြစ်တွေကို ခါးစည်းခံချိန်မှာ

အမေအရိပ်က

တိမ်တိုက်လေးအဖြစ်နဲ့

အမိုး... မိုးပေးနေတုန်းပဲ။

* ကျဉ်းကျပ်လွန်းတဲ့

စိတ်တွေကြောင့်

ကမ္ဘာကြီး မြည်ဟည်းတဲ့ ဆီ

အော်ဟစ်လိုက်ချင်တယ်...

အမေ... လို့ ...။။

၁၉၈၅ ခုနှစ်က ဆိုပါစို့။

အခန်း (၁)

နေရောင်အောက်တွင် တစ်ချက်တစ်ချက်၌ ဝင်းခနဲလက်ခနဲနှင့် စူး
ရှ၍ သွားလေတော့သည်။ ။

မှန်ပါသည်။ ။

အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မျှအရွယ်ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်သည်
ဝင်းပြောင် ထက်မြက်လှသော အသွားပါးစားမြှောင်လေးတစ်ချောင်းနှင့်
တုတ်တံတစ်ခုကို ချွန်ထက်နေအောင်
စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြုလုပ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

အာရုံစူးစိုက်နေခဲ့သည် မို့ နဖူးကြောလေးများ ပင် တင်း၍ နေလေ
၏။

နေရောင်အောက်တွင် နီစပ်စပ်အသားအရေက ဝင်းပြောင်၍ ထင်း
လို့ လင်းလို့ နေခဲ့လေသည်။ ။ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းက ဗလာကျင်းထားခဲ့
သည် မို့ ကျောပြင်တွင် တွဲခိုနေသောချွေးစို့စို့များက အသီးလိုက်ပင်
မြေပြင်ပေါ်သို့ ကြွေခ၍ နေလေပါတော့သည်။ ။

လေပြည်နုနုက တစ်ချက်တစ်ချက် ဝေ့ဝဲကျီစယ်လာချိန်တွင် မူ လိမ်
ကောက်ကောက်ဖြစ်နေသော ဆံပင်နီကြင်ကြင်များက တည်ကြည်ခန့်
ညားသော တည်တင်းတင်း မျက်နှာချောချောကို ဝေ့ဝိုက် ကျီစယ်၍
သွားပြန်ပါတော့သည်။ ။

“အကျွ... အချိန်မစောတော့ဘူး။ လက်စသတ်ပြီး ပြန်ကြစို့ဟေ့”

ဟု ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မုတ်ဆိတ်မွေးတို့ ဖြူစုပြုနေပြီဖြစ်သော အသက်
ခြောက်ဆယ်နီးပါးမျှ ပုဂ္ဂိုလ်က သတိပေးစကားပြောလာချိန်တွင် မူ လူ

ရွယ်က နောက်ဆုံး ကျန်ရှိနေပါသောတုတ်တံကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး တောင်တန်းတွေနား နီးကပ်နေပြီဖြစ်သော နေနီဝိုင်းကြီးကို မျက်လုံးစွေကာ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ လုပ်လက်စကို ဆက်လုပ်ပြီး အားလုံးပြီးသွားပြီဆိုမှ မိမိလုပ်ထားသော တုတ်ချွန်များကို တစ်ချောင်းချင်းကောက်ကာ ဝါးကျည်တောက်ထဲ စနစ်တကျထည့်လိုက်ပြီး ထိုဝါးကျည်တောက်ကို ကျောတွင် လွယ်ပိုးကာ ထရပ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် စောစောက ကျိုးတိုးကျဲတဲ မုတ်ဆိတ်ဖြူများ နှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ထံ လျှောက်သွားပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ ဒီည ဒီမှာ အချိန်ကုန်တာ ပိုကောင်းမယ်အဘ”

“ပင်ပန်းပါတယ် အကျွန်ုပ်ရယ်။ နေဝင်သွားတာနဲ့ အေးလာတော့မှာ ”

“အဘက ပြန်သွားပါ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ လင့်စင်ထိုးပြီး နားတာပေါ့”

ဟု ဆိုပြီး ဆေးရိုးပင်ကြီးကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင်...

“ဆောင်းဝင်စဆိုတော့ အေး လာပြီလူလေးရယ်၊ အိမ်မှာ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိတာ”

“အဘပဲ ပြန်လိုက်ပါ”

ဟု သာ တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြေ၍ ဆေးရိုးပင်ပေါ် ဝါးလုံးထောင်လိုက်ပြီး ဆေးရိုးပင်ပေါ် ကုပ်တက်ကာ ဝါးလုံးကို ပိုင်းခုတ်၍ လင့်စင်ထိုးလိုက်ချိန်ထိ ဦးနော်ဝါးမှာ မပြန်နိုင်သေးဘဲ လူငယ်ကို မော့၍ ကြည့်နေပါသေးသည် ။

လင့်စင်ထိုးပြီးတော့မှ သူ့ကိုမော့ကြည့်နေပါသော အဘကိုငုံကြည့်ကာ...

“မိုးချုပ်နေမယ် အဘ”

“အေး ဒါဆို အဘပြန်မယ်”

ဟု ဆိုကာ သူ့ကိုနောက်ဆုံးမော့ကြည့်ပြီး ထင်းခုတ်သောစားမကို ခါးကြားထဲထိုးပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကို နှုတ်ခမ်းမည်းမည်းနှစ်ခုကြားညှပ်ကာ ခဲပြီးမှ ကုန်းကုန်းလေးပြန်သွားသော အဘရဲ့ ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး နေနီဝိုင်းကြီးကိုပြန်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ရှိ က်လိုက်သည် ကို သူ့ကိုယ်၌ က သိလိုက်ပါ့မလား။

အရိုးပေါ်အရေတင် ပိန်ပါး၍ နေသော အဘရဲ့ ကျောရိုးမှာ အသက် အရွယ် အိုမင်းလာသည် နှင့် အမျှ ကိုင်းသည် ထက် ကိုင်းလာခဲ့ရပါသည်။ ။

ညှိပြာပြာမျက်ဝန်းအိမ်မှာ လည်း တက်ကြွမှုနည်းပါး လာပြီး ညှိုးရော်၍ နေခဲ့ပါပြီဖြစ်သော်လည်း အဘရဲ့ ခြေထောက်တွေလက်တွေက တော့ ခိုင်မာကြံ့ခိုင်ဆဲပါ။

မုဆိုးကြီးနော်ဝါးအဖြစ် နာမည်ကြီးသောအဘမှာ သူ့ရဲ့ မွေးစားဖခင်လည်း ဖြစ်သလို အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင် တစ်ယောက်ဆိုလည်း မမှားပေ။

ထာဝစဉ် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ လွတ်လပ်စွာနေခဲ့သော အဘက သူ့ကိုသွေးသားရင်းချာ တမျှချစ်ခင်သလို သူကလည်း အဘကို သံယောဇဉ်ရှိပါသည်။ ။

အကယ်၍ သူ့ဘဝတွင် အတိတ်ဆိုးကြီးရှိမနေခဲ့ပါလျှင် ဧကန်မလွဲပင် အဘနှင့်သူ့အကြားမှာ သားအဖရင်းတမျှ နွေးထွေးမှုရှိနိုင်လှပါသော်လည်း ကြမ်းတမ်းလှတဲ့ အတိတ်ဆိုးကြီးကြောင့် ဒီအနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်အတွင်းတွင် ရယ်သံမပြောနှင့် ပြုံးပင်မပြုံးနိုင်ခဲ့သော သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ရင့်ရင့်ကိုလည်း သူမုန်းတီးလှပါပြီ။ ဆိုးဝါးလှတဲ့ အတိတ်ကို မေ့ပ

စံချင်လှပါသော်လည်း မမေ့ရက်နိုင်သလို ထိုနာကျင်မှုကြီးကိုလည်း လေထဲမှာ အလဟဿ မပျောက်ပျက်သွားစေလိုပါ။ ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့် ဆိုင်သော အရိပ်မည်းကြီး မဟုတ်ပါလား။

တစ်မနက်ခင်းလေးဆိုပေမယ့် ဘဝလေးခုကို ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ် စေခဲ့သည့် ထိုနာရီပိုင်းမျှကို သူ့နှလုံးသားက နာကြည်းလှပါသည်။

သူ့မျက်ဝန်းတစ်ခုလုံးမှာ လည်း နာကျင်မှုများ နှင့်သာ ပြည့်နှက်နေ၍ သာယာလန်းဆန်းမှုဆိုတာ စိုးစဉ်းမျှမတွေ့ရလေတော့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါလားဟု ဆိုရမှာ ခပ်ခက်ခက်ပင်ဖြစ်သည် ဟု ပြောရမလားပင်။

အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်မျှသာ ရှိပါသေးသော်လည်း တည်ငြိမ်ခိုင်မာလှတဲ့ မျက်ဝန်း စူးစူးများက အထူးတလည်ငြိမ်နေ၍ သူ့မျက်ဝန်းများကို ရင်ဆိုင်ဝံ့သူက ရှားပါးလှပါသည်။

နှုတ်ခမ်းပါးတစ်စုံက တင်းစေ့နေတာမို့ အပြုံးအရယ်နည်းပါးပါတယ်ဆိုတာ ထွေထွေထူးထူး ရှင်းပြစရာမလိုလောက်အောင်ပင် ထိုနှုတ်ခမ်းအစုံကိုကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဆံပင်ဖရိုဖရဲများက မျက်နှာချောချောကို ကပိုကရိဖုံးအုပ်ထားတာမို့ လူချောလေးရဲ့ ခန့်ညားတည်ကြည်မှု၊ ညက်မသွားမှု၊ အနည်းငယ်အကြမ်းဆန်ပေမယ့် တည်ကြည်ပြီး ရိုးစင်းသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည် ဟု ပြောစရာမလိုလောက်အောင်ပင် အပေါ်ယံသွင်ပြင်ကို မြင်ယုံမျှနှင့် အလွယ်တကူခန့်မှန်းနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ထိုလူရွယ်က အင်္ကျီပွပွကို အမြဲဝတ်လေ့ရှိပြီး ထိုအင်္ကျီပွပွအပေါ်တွင် ဝေ့စကုတ်တစ်ထည်ကို ဖြစ်သလို ထပ်ဝတ်တတ်သည် မှာ လည်း သူ့စတိုင်ပင်ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့ပုံနှင့်တော့ သိပ်ကို အချိုးကျ လိုက်ဖက်ညီ

လှပါပေသည်။ ။ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် ကျစ်လျစ်ကြွိခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တောင့်တင်းတင်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူမို့ မည်သည့်ဝတ်စုံမဆို အချိုးမကျစွာ ဝတ်ဆင်ပါသော်ငြား ကြည့်ရှုရသည် မှာ အဆင်ပြေလှပါသည်။ ။

အမြဲတစေ လည်ရှည်ဖိနပ်ကိုသာ စီးလေ့ရှိသောလူငယ်က ပြန့်ကားနေသော ဦးထုပ်အဝိုင်းကြီးကိုလည်း မချွတ်တမ်းဆောင်းလေ့ရှိပြီး ပေရေညစ်ပတ်နေသော ဂျင်းဘောင်းဘီကိုလည်း ဝတ်ဆင်တတ်ပါသေးသည်။ ။ ထိုလူငယ်တွင် ထူးခြားတာတစ်ခုက ခါးတွင် လေးလက်မမျှအရွယ်ရှိ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို မချတမ်း ဆောင်ထားတတ်ခြင်းပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဝေးတစ်နေရာသို့ မျှော်ငေးနေတတ်ပြီး ထိုသို့ငေးနေသော အချိန်တိုင်း၌ လည်း နှုတ်ခမ်းပါးတစ်လွှာက တင်းစေ့နေပြီး သာမန်ထက်ပို၍ တည်တင်းနေတတ်ပါသည်။ ။

အကျူဆိုသော ထိုလူငယ်နှင့် အဘဆိုသော ဦးနော်ဝါးတို့ ၏ ပတ်သက်မှုမှာ ...

★

အခန်း(၂)

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

“ငါအရင်ပစ်တာ”

“မင်းအရင်သေရမှာ အဲဒါမှ ငါက ဆေးကုပေးလို့ ရမှာ ပေါ့”

“မင်းအရင်သေရမှာ ၊ မင်းရဲ့ သေနတ်မချိန်ရသေးခင် ငါက ပစ်ပြီး နေပြီ”

“ငါက မင်းကို အရင်ဆုံး ဓားနဲ့ ပစ်တာ”

“ငါ့သေနတ်က ပိုမြန်တယ်၊ မင်းအရင်သေတာ”

“မသေဘူး”

“ဒိုင်း သေ အခုသေတော့ ငါ မင်းကိုပစ်လိုက်ပြီ။ မင်းသေပြီ”

ဟု အကျွန်ုပ်က အားကျမခံပြောလျှင် ကွန်ရက်ကလည်း အားကျမခံပင် ခါးကြားထဲမှ ပလတ်စတစ်ဓားမြှောင်ကိုဆွဲထုတ်ကာ အကျွန်ုပ်ကိုပစ်ပေါက်လိုက်သည် တွင် အကျွန်ုပ်က လေးဖက်ထောက် ခုန်ရှောင်ပစ်လိုက်သည် တွင် သုံးထောင့်စင်ကလေးနှင့် တည်ထားသော မြေရေအိုးကို ထိခိုက်မိသွားကာ...

“ခွမ်း”

ကျကွဲသံနှင့်အတူ ကလေးနှစ်ယောက်လုံးမှာ ငြိမ်ကျသွားကြပါတော့သည်။ ။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ပင် ကလေးနှစ်ယောက်ဆော့ကစားနေရာ အိမ်ရှေ့ခန်းဘက်ဆီသို့ ယောက်မကိုကိုင်ထားသော အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိမည့် ခပ်ချောချောအမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ပြေးထွက်လာပြီး...

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

“သားလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု သိပ်သွက်သော သားငယ်အကျူက ခပ်သွက်သွက်ပင်ဆိုလျှင် အနည်းငယ်အေးသော သားကြီးကွန်ရက်ကမူ ထောင့်ကြားနားကပ်ကာ သိမ်ငယ်သောမျက်ဝန်းမျိုးနှင့်သာ မိခင်လုပ်သူကို သူမဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆိုနေခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ပုံကိုကြည့်ပြီး မိခင်ဖြစ်သောသူမက ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။

ထို့ကြောင့်ပင် သားငယ်ကို မျက်နှာသေလေးနှင့် တရားခံဖမ်းသလိုကြည့်ပြန်တော့ အကင်းပါးသောကလေးက...

“ကွန်ရက်ကြောင့်ဖြစ်တာ”

ဟု တစ်ဆစ်လျှော့ချကာ အပြစ်မရှိကြောင်း ဖုံးကွယ်နေပြန်ပါ၏။

ထိုအချိန်ထိ မိခင်လုပ်သူက ဘာမှ ဆက်မပြောသေးဘဲ သားငယ်ကိုသာ သဲမဲကာ စိုက်ကြည့်နေလေရာ...

“ဟင် အိုးက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟူသော အာမေဍိတ်သံနှင့်အတူ တည်ကြည်ခန့်ညားသော ရုပ်သွင်

တစ်ခုက တံခါးဝရှေ့ ဘွားခနဲပေါ်လာသည် တွင် မိခင်ရဲ့ မျက်ဝန်းအောက်တွင် ကူကယ်ရာမဲ့နေသော အကျူခများ သွက်သွက်လက်လက်ပင် ဖခင်ဆီပြေးကာ ဖခင်ကိုဖက်တွယ်လိုက်ပြီး...

“သားလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ”

“ဟ ငါ့သားက ဇွတ်ကိုငြင်းတော့တာပါလားကွ။ ဟား... ဟား... ဖေဖေက သားကို ဘာမှ မစွပ်စွဲရသေးဘူးလေ”

“မေမေက စွပ်စွဲနေပြီ”

ဟု တီတီတာတာလေးဆိုတော့ အဖေဖြစ်သူက ဇနီးချောကို ပြုံးစိစိလေး ကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ။

ထိုအကြည့်ကို သဘောပေါက်သော မိခင်လုပ်သူက သားငယ်ကို ချစ်စနိုးလေးကြည့်ပြန် ပါသည်။ ။ ထိုအကြည့်ကတော့ သားရဲ့ စိတ်နှလုံးကို အလွတ်ရသောမိခင်ရဲ့ မျက်ဝန်းမျိုးပါ။

“ရှင့်အိုးတော့ ကွဲပြန်ပြီ ကိုအောင်သော်ရေ”

“ဒီလိုကွဲမယ်ထင်လို့ ကိုယ်အသစ်ဝယ် လာပြီးသားပါ။ ကဲ ဖိုးကြွက်ရေ သယ်လာခဲ့ဟေ့”

ဟု တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် အပြင်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းအော်သတိပေးတော့ ကြွေအိုးဖြူလေးကိုမ၍ အသားနီစပ်စပ်နှင့်လူတစ်ယောက်က ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ။

“အဲတော့ အိုးလေးက လှလိုက်တာ”

“ကြိုက်လား”

“ရှင့်သားတွေလက်ချက်နဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“လူကြီးတွေက ပြုပြင်ရမှာ ပေါ့။ ရေအိုးစင်ကို အသေရိုက်လိုက် တော့မယ်လေ။ အရှင်ဆိုတော့ တိုက်မိရင် လဲကျရောပဲ”

“အိုးလေးက လှလိုက်တာနော်”

“ငွေကြေးကလည်း လှတာကိုး”

“ဟင် ဘယ်လောက်တောင်ပေးရသလဲ”

“တရုတ်ပြည်ထဲက ဝင်လာတာတဲ့ ။ ကြွေထည်တွေတော်တော်လှ တာကွ။ ကြွေထည်ရှိတော့ အိမ်ပြောင်တာပေါ့ကွာ”

“ဘယ်လောက်တောင်ပေးရသလဲ။ လှဖို့ ကို အဲဒီလောက်ပေးဝယ်ရ သလား”

“သာမန်ရောင်းဈေး ဆိုရင်တော့ ရှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်လောက်ရှိမယ်”

“ရှစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ဟုတ်လား”

“အင်း ဒါပေမဲ့ ခုက အသပြာ မပေးရဘူး”

“ရှင့်စကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ခင်မင်မှုပေါ့ မိန်းမရာ”

“ရှင့်မိတ်ဆွေထဲမှာ ဒီလိုရက်ရောတဲ့ လူ မရှိလောက်ပါဘူး”

“မိတ်ဆွေအသစ်ပါ၊ မကြာခင် အိမ်ကိုဖိတ်ပြီး ထမင်းကျွေးရဦးမယ်”

“ဟုတ်မှ လည်း လုပ်ပါရှင်၊ ဓားပြတွေ သူခိုးတွေ ပေါ့ပါဘိသနဲ့ ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မိန်းမရယ်၊ ငါက လူကဲခတ် ဒီလောက်မညံ့ပါဘူး”

ဟု ဆိုပြီး မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ ပခုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွဖက်ကာ...

“ဘာတွေချက်ထားသလဲ”

“အဆင်ပြေမှာ ပါ”

“ကဲ ကိုယ်တော့ ဆာပြီ”

“အဆင်သင့်ပါပဲ”

“မေမေက မျက်နှာလိုက်တယ်”

ဟု သားငယ်က ဆိုလာတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးမှာ ကလေးတွေကို ကြည့်မိကြပြန်ပါသည်။

သည် တွင် သိပ်သွက်သောသားငယ်က...

“သားက ဆာပြီလို့ ကြာလှရှိပြီပြောနေတာ၊ မေမေက ဂရုတောင်မစိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့် သားက ကွန်ရက်နဲ့ ဗိုက်အဆာပြေအောင် ဆော့ပေးနေတာ”

“ဟမ်”

“ဒါကြောင့် အိုးကွဲတာ သားတို့ အပြစ် မဟုတ်ဘူး ဒါ မေမေ့ကြောင့်”

ဟု သိပ်တတ်သောသားက ဆိုပါလျှင် မိဘပီပီပင် နားလည်မှုရှိရှိဖြင့် ချစ်သောသားငယ်ရဲ့ ပါးရဲရဲလေးကို မိခင်လုပ်သူက ခပ်ဖွဖွလေးလိမ်ဆွဲကာ...

“မဟုတ်တာတွေတော့ တော်တော်တတ်နော်။ ဟွန်း အစ်ကိုကို ဘယ်လိုချောက်တွန်းရမလဲ ကိုယ့်အပြစ်မရှိအောင် ဘယ်လိုကြံဖန်ရမလဲ ဒါပဲတွေးနေ”

“မေမေက သားကိုဆူပြန်ပြီဖေဖေ”

ဟု ဖခင်လုပ်သူကို ခွဲခွဲဟန်အပြည့်နှင့် မူယာဟန်ပန်များ ပြီးပြောပါလျှင် အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သော ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ဇနီးချောကိုရော

သားနှစ်ယောက်လုံးကိုပါ ချစ်ရည်ရွှမ်းသော မေတ္တာမျက်ဝန်းမျိုးနှင့် သဘောထားကြီးကြီး ကြည့်ရှုပါသည်။ ။

“အမြွှာလို့ ပြောရင် ဘယ်သူက ယုံမှာ တဲ့ လဲ အစ်ကိုရယ်။ ညီက သွက်သွက်၊ အစ်ကိုလုပ်သူက ရိုးအေးထုံကြီးနဲ့ ။ ဒီသားနှစ်ယောက်တော့ ဘယ်လိုနက္ခတ်မျိုးနဲ့ ယှဉ်မိမှန်း မသိတော့ပါဘူး။”

“ကိုယ် အတွက်မှားသွားပြီနဲ့ တူတယ် မိန်းမရေ”

“နေစမ်းပါဦး ရှင်က ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ဒီလိုမတူတဲ့ နာမည်မျိုးကို မှ ညှိခေါ်တာလဲ”

“သားကြီးက မနက်ရှုန်နာရီလေးဆယ့်ငါးမှာ မွေးတယ်၊ နေထွက်ချိန်ဖြစ်နေတော့ ကြီးမားကျယ်ပြန့်စေချင်လို့ အဲဒီလိုမှ ညှိခေါ်ခဲ့တာ။ လုံးဝ ထင်မထားပါဘဲနဲ့ သားငယ်ကို နာရီဝက်ကြာမှ ပြန်ရခဲ့လို့ ကြုတ်ထဲက ထွက်လာသလို ခဲရာခဲဆစ်လေ။ ပြီးတော့ နေပူကျဲကျဲ ဖြစ်နေချိန်ရောက်ပြီ။ မွေးမွေးချင်း ဒေါသတကြီးနဲ့ ငိုလိုက်တာလည်း ပြာနှမ်းလို့ ။ အဲဒါကြောင့် သူ့ဘဝကို ထိန်းချုပ်ချင်တဲ့ အနေနဲ့ ဒီနာမည်ကိုပေးမိတာ။ အင်း သားငယ်ကိုသာ ကွန်ရက်လို့ ခေါ်ခဲ့မိရင် တော်တော် မလွယ်ဘူးပဲ။ နာမည်က လူကိုစီးတယ်ဆိုတာက ကိုယ့်သားတွေနဲ့ မှ တက်တက်စင်လွဲပြီနဲ့ တူတယ်ကွာ”

ဟု ဆိုကာ ဖြူဖွေးသောသွားများ ပေါ်သည် ထိ ပြုံးနေသောဖခင်လုပ်သူကို မိခင်လုပ်သူက ကျေနပ်စွာပင် ပြုံး၍ ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ။

“ကဲကဲ ဒီသားတွေအကြောင်းသာ ပြောနေရရင် ရှင်တော့ ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ပဲ။ ရေချိုးဦးမှာ လား... ရှင် ရေချိုးမယ်ဆို ရေနွေးစပ်ပေးမယ်”

“ရပါတယ်၊ အလုပ်ရှုပ်ခဲလို့ ”

“ရပါတယ် ဖြစ်မလား၊ ရာသီဥတုက အေးစပြု လာပြီ၊ သွားပါ။ ကျွန်
မ ရေနွေးစပ်ထားမယ်။ ရှင် ဆင်းလာခဲ့ပါ။ ပြီးရင် မိသားစုတွေ ထမင်း
စားကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုတော့ သားနှစ်ယောက်လုံးကို ဦးအောင်သော်မှာ စိုက်ကြည့်
ကာ...

“သားတို့ ရော ရေချိုးပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဖေဖေနဲ့ အတူချိုးမလား”

“ချိုးမယ်”

“သားလည်း ချိုးမယ်”

ဟု တက်ညီလက်ညီဆိုကြတော့ သားအဖတစ်တွေမှာ ပြုံးစိစိနှင့်လှ
ပ်နေကြပါ၏။

ဤသည် မှာ အိမ်ရှင်မဖြစ်သူ မအေကြီးမှာ ချစ်စနိုးကြီးနှင့် မျက်
စောင်းရွယ်ရှာပါ၏။ သားအဖသုံးယောက်မှာ အခန်းထဲသို့ အတူဝင်သွား
ကြပြီး အင်္ကျီလေးတွေချွတ်၍ ရေချိုးရန်ထွက်လာသည့်ချိန်မှာ တော့ အိ
မ်ရှင်မဖြစ်သူမှာ ရေအေးတစ်ဝက်နှင့် ရေနွေးတစ်ဝက်ကို ဇလုံကြီးနှင့်
သစ်သားကို အခေါင်းထွင်းထားသော ရေစည်ကြီးထဲတွင်
အပြည့်ဖြည့်ပြီးထားပါပြီ။ ဤရေဖြင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီးတဝတပြချိုး
နေကြသော ထိုသားအဖသုံးယောက်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ငေးနေခဲ့ရသည် က
အိမ်ရှင်မဖြစ်သူ မအေကြီး၏ ဘဝတွင် အပျော်ရွှင်ဆုံးပါဟု ပြောလျှင် မှန်
ကန်ပေလိမ့်မည်။

ဘဝတစ်ခုကို သဘာဝတရားကြီးက မျှမျှတတ ဖန်ဆင်းပေးလေ့ရှိပါ

သည် ။

ဘဝဆိုသည့် ဝေါဟာရလေးတွင် အပူပါသလို အအေးကိုလည်း မျှတအောင် တန်ဆာဆင်ထားလေ့ရှိပါသည် ။ ဤသည် ကိုမှ ဘဝဟု ဆိုလိုက်သည် တွင် ဘဝကို အပူတစ်ဝက် အအေးတစ်ဝက်ဟု ဆိုနိုင်လေရာ အပူနည်းသောဘဝရပ်တည်မှုနှင့် အပူများ သော ဘဝရပ်တည်မှုဟု သာ ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ဘဝဆိုတာမျိုးတွင် အအေးလည်း ရှိသင့်သလို အပူလည်း ရှိပါမှ အနှစ်သာရရှိရှိနှင့် ပြည့်စုံပေလိမ့်မည်။

ဘဝဆိုတာ ဘယ်သောအခါမှ တည်ငြိမ်အေးချမ်းလှတယ်ဆိုတာ မည်သူ့အတွက်မှ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

မုန်တိုင်းပြီးရင် လေပြည်လေညင်း၊ လေပြည်လေညင်းပြီးပြန်လျှင် မုန်တိုင်းထန်လာတတ်သည့် ထိုဘဝကြီးတွင် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် အမျိုးမျိုးက ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ထက်မက ထူးဆန်းမှုတွေ တိုက်ဆိုင်မှုတွေက ယုတ္တိရှိရှိ ခက်ခက်ခဲခဲ တွေ့လာတတ်ရာ အခုလိုတည်ငြိမ်ပြီး ပျော်ရွှင်ဖွယ်အတိ ဖြစ်တည်နေသော ထိုမိသားစုထဲ မုန်တိုင်းဆိုတာမျိုးက ဘယ်လိုဟာမျိုးပါလဲ။

ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေထဲက ဗီလိန်ဇာတ်ရုပ်တွေထက် ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ လူစားတွေက အပြင်မှာ ရော ရှိနိုင်ကြရဲ့ လား။

အဆင်ပြေချင်လျှင် တရစပ် စဉ်ဆက်မပြတ် လုပ်လေရာ အောင်မြင်ပြီး၊ အဆင်မပြေလာလျှင် လမ်းဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင် အပေါ့သွားတာတောင် ဒဏ်ငွေဆောင်ရသည့် စပ်ခါးခါးဘဝမျိုးက လက်တွေ့မှာ ရော ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ။

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့ တိုက်ဆိုင်စွာ မျက်နှာသာပေးခြင်းနဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ချွတ်ချော်မှုကြီးရဲ့ ချုံ့ခိုအလစ်တိုက်ခိုက်မှုကြီးက ဘယ်လောက်ထိရက်စက်လေဦးမလဲ။

မုန်တိုင်းဒဏ်ကို ခံနိုင်ဖို့ လေပြည်လေညင်းကို ၀၀၅၅၅၅ ကြိမ်ရင်း ဘဝနိဒါန်းကို အစချီရလျှင် အကျူနှင့် ကွန်ရက်တို့ ရဲ့ ငယ်ဘဝက စရပေလိမ့်မည်။

အကျူနှင့်ကွန်ရက်ဆိုသော မိနစ်ပိုင်းသာခြားသည့် အမြှော့ညီအစ်ကိုဖြစ်ပါသည် ။

မိခင်မှာ မဇာကြီးဖြစ်ပြီး ဖခင်မှာ ဦးအောင်သော်တို့ ဖြစ်လေသည် ။

သူတို့ မိသားစုသည် သင့်တင့်သောငွေကြေးပြည့်စုံမှုနှင့် ကချင်ပြည်နယ်ရှိ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်း တစ်လျှောက်ရှိ ရွာငယ်တစ်ခု၏ မြို့စွန်တွင် ရှေးဆန်ဆန်အိမ်လှလှကြီးနှင့် သာယာပြည့်စုံစွာ နေထိုင်ပြီး ဦးအောင်သော်မှာ ကုန်သည် လုပ်ငန်းဖြင့် မိသားစုကို တာဝန်ယူလုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးသူဖြစ်ပါတယ်။

ဦးအောင်သော်မှာ အသားနီစပ်စပ်နှင့် ရှမ်းကချင်ကပြားဖြစ်ပါသည် ။

မဇာကြီးမှာ မန္တလေးသူဖြစ်ပြီး အသားဖြူဖြူနှင့် ရှမ်းမလေးတမျှ လှပသူဖြစ်ပါသည် ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သွယ်သွယ်နှင့်မို့ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ မိခင်ဟု မထင်ရက်လောက်အောင်ပင် အပျိုစင်ရှုံးလောက်အောင် အသားရေရော ရုပ်ဆင်းရူပကာပါ လှပလွန်းသူဖြစ်၍ ဦးအောင်သော်မှာ ချစ်စရာကောင်းသော သားနှစ်ယောက်နှင့် လှပသော ဇနီးသည် ကို သဲသဲလှုပ် ချစ်မြတ်နိုးရသည် နှင့်ပင် တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်တွေ ကုန်လို့ ကုန်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည် ။

ဇနီးသည် ကလည်း ချစ်ခင်အားကိုးရပါသော ခင်ပွန်းသည် နှင့် သား နှစ်ယောက်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စနှင့်ပင် တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်တွေက ကုန်လို့ ကုန်မှန်းမသိအောင် ပျင်းချိန်ဆိုတာ သူမအဖို့ နည်းပါးလွန်းလှပါ၏။

ခုလိုသာယာအေးချမ်းသည့် ထိုမိသားစုရဲ့ ခုလိုအချိန်ကို လေပြည် လေညင်းတိုက်ခတ်ချိန်ရဲ့ အအေးဆုံးချိန်ပါဟု ဆိုလာပါလျှင် မုန်တိုင်း ထန်ချိန်က မရှိနိုင်တော့ဘူးဟု ထင်မှတ်ရပါလိမ့်မည်။

သို့သော်...

★